

KM

KATOLIŠKI MISIJONI
LAS MISIONES CATOLICAS

XLIII., 5. MAJ 1969

MISION Y POBREZA

Por MANUEL DE UNCITI

LA POBREZA DEL MUNDO

No se puede hablar sinceramente de la pobreza del mundo sin conocer su verdadera realidad. La Iglesia, que se encuentra solicitada por la doble fidelidad a Dios y a los hombres, necesita conocer el pensamiento de Dios sobre la pobreza y las necesidades de los hombres pobres. Este segundo conocimiento le es absolutamente necesario para proclamar ante los hombres ricos el drama de los pueblos pobres, para inspirar soluciones de principio fundadas en el pensamiento de Dios y para crear conciencias que se abran a la responsabilidad de actuar en favor de los desheredados.

Paradójicamente, el economista cristiano es el llamado a investigar las soluciones más propicias del drama de la pobreza mundial. La suya no es una misión de enriquecer a los ricos, sino de mejorar la suerte de los pobres. "La misión del economista no es la de amontonar riquezas, sino la de utilizar la técnica para dominar la naturaleza, dominar los bienes materiales y asegurar a todos los hombres las condiciones exigidas por su dignidad personal", escribe acertadamente Gilbert Blardone. El economista cristiano —o el economista que, consciente o inconscientemente, actúa como tal— ha de tener conciencia de ser un obrero más en un mundo al que todos hemos venido para trabajar. Nuestra vocación humana consiste en llevar a su propia plenitud un mundo que Dios nos ha entregado embrionariamente. Somos todos obreros de la sociedad de hombres y el economista ha de intervenir poderosamente para la mejor construcción de un mundo en que a todos lleguen los bienes requeridos para una existencia digna del hombre. Escribe Bartoli:

"¿Cómo un economista consciente de ser un obrero en la civilización de los hombres, en medio de millones de otros obreros, y en la cadena de las sucesivas generaciones, podría dejar de comprender que la condición de los pobres y no la persecución de un vano fetiche ha de ser su preocupación fundamental?"

El fundamento de toda actuación económica que responda a las exigencias cristianas estriba en el conocimiento real de la dimensión de la pobreza de los hombres, a fin de dominar, por la ciencia y la técnica, la producción de la riqueza, su repartición equilibrada entre todos los hombres y la más positiva utilización de los bienes explotados o potenciales. Lo dicho sobre el economista vale también, aunque en un plano más general, para la totalidad eclesial. La Iglesia ha de conocer la realidad de la pobreza de los hombres para exigir un mundo más justo.

"Illuminare", oct. de 1968

Prav lepo se priporočamo za plačilo naročnine! Nekateri naročniki so v zastanku že več let; te še posebno prosimo, da poravnajo zaostalo in še kaj navržejo! Že vnaprej: lepa hvala!

Beseda "pogani"

Ta beseda je črtana iz cerkvenega slovarja. Tajništvo, ki je nastalo ob koncilu in ima skrb navezovati razgovor z nekrščanskimi verstvi, se imenuje Tajništvo za nekrstijane.

Ni slučajno prišla v katoliške vrste ta sprememba. Ker se je spremenila celotna miselnost o „poganih“, ker smo jih pač boljše spoznali, je postala tudi beseda „pogan“ nerabna.

Več kot sto let je trajal ta razvoj. Sredi devetnajstega stoletja so misijonarji sicer z veliko gorečnostjo in podjetnostjo šli v misijone, a ne pripravljeni. Njihovi pojmi o „poganih“ so bili res taki, da je beseda dobila slab prizvok. Pogani, to so ljudje brez kulture, civilizacije, malikovavci, v svojem moralnem življenju naravnost ogabni. In misijonar ima nalogo, da jim prinese kulturo, civilizacijo in vero. A da to zmore, je treba porušiti vse njihovo in zgraditi z evropsko kulturo tudi Cerkev. To krivično in za misijonsko delo usodno mišljenje se je vleklo vse do dvajsetega stoletja. Najbolj ga označujejo besede, ki jih je zapisal misijonar Aubry 17. septembra 1876. leta:

„Kitajske vere so strašne, absurdne, najbolj smešne na svetu. Vse je samo v obredih, ki jim nihče ne ve pomena, pa naj bo preprost ali izobražen. V moralnem pogledu uče sebičnost in vrsto naravnih kreposti, ki se prav dobro krijejo z grehi. Teh naravnih kreposti dejansko ne izvršujejo, pač pa delajo greh, ki je še bolj nevaren. Bonci so zavržen, preziran, neveden in gnil stan. Umetnost je neznana, sploh ni nikdar obstajala. Nobenih umetnostnih pravil, nobenega izraza, nobene estetike, satanska glasba, brez ideje lepega. Sedanje zgradbe so podobne onim izpred tisoč let, literatura neumna in otročja, brez misli, brez čustev, goli stavki, tako banalni, da bi človek bljuval; nobene filozofije, običajni izreki, to je vse. Jezik brez sintakse, brez modroslovja, brez mikavnosti, zgolj stvar spomina, ki prav nič ne prispeva k razvoju duha; nobene znanosti.“ In tako naprej.

Kolikor besed ali stavkov, toliko krivic in zmot. Danes vsak, ki malo zasleduje poročila iz misijonskih dežel, ve, da tako ni ne na Kitajskem ne v Indiji in ne v Afriki.

Počasi so prihajale spoznave. Prva boleča operacija je bila: ločiti evropsko kulturo od oznanjevanja evangelija. Vsaka „poganska“ kultura ima v sebi toliko dobrega, da zmore vase sprejeti Cerkev, oziroma se Cerkev v njej more zakoreniniti tako globoko, da bo dobila z njo do- mač obraz, ne da bi bil okrnjen Kristusov nauk. Šele s koncem kolonij

je zamrla kvarna misel, da so te kulture v sebi tako slabe in zle, da ne morejo sprejeti vase Cerkve, torej jih je treba nadomestiti.

Še več časa je bilo treba, da smo prišli do spoznanja, da tudi verstva niso samo zlo, da imajo v sebi veliko zdravega in lepega. Danes skoro za vsa verstva največji strokovnjaki ugotavljajo, da je v vseh na dnu vera v enega Boga, torej celo animisti, med katere so šteli vse afriške in oceanijske rodove, dejansko verujejo v vrhovno Bitje, torej molijo in časte istega Boga kot mi.

Tako smo po dolgem ovinku prišli do apostolskega spoznanja: da je treba Cerkev zasaditi v tamkajšnjo kulturo in tudi iz verstev sprejeti vse, kar je v njih pozitivnega. Šele tako bo postala njihova in bodo po njej našli pot do Boga.

Mi pa smo storili še eno krivico. Ko se je v tako imenovanem zapadnem krščanskem svetu začel širiti ateizem, smo ga imenovali „novo poganstvo“. Tudi ta ateizem, ki ga zlasti po koncilu študirajo, je problem zase. A z oznako „novo poganstvo“ smo storili krivico „starim poganom“. S tem smo hoteli reči: prav tako so brez Boga in brez morale in brez duhovne usmerjenosti kot stari pogani. Danes mora vsak pošten človek priznati, da to ne drži in da je ta vzporedba žaljiva za „stare poganе“.

Zato je Cerkev to besedo zavrgla kot žaljivo in danes vsaj zmotno. Kako drugače je spregovoril o teh verstvih koncil. Samo nekaj besed iz Izjave o razmerju Cerkve do nekrščanskih verstev:

„Katoliška Cerkev ne zametuje ničesar od tega, kar je v teh verstvih resnično in sveto. Z iskrenim spoštovanjem gleda na te načine delovanja in življenja, na ta pravila in nauke, ki se sicer v mnogočem razlikujejo od tega, česar se sama drži in uči, pa so vendar neredko žarek Resnice, ki razsvetljuje ljudi. Svoje sinove torej Cerkev spodbuja, naj se preudarno in z ljubeznijo razgovarjajo in sodelujejo s pristaši drugih verstev in, izpričujoč svojo vero in krščansko življenje, priznavajo, spoštujejo in pospešujejo tiste duhovne in moralne dobrine, kakor tudi socialne in kulturne vrednote, ki se pri njih najdejo.“

Te misli so na podoben in enak način zapisane tudi v drugih koncilskih dokumentih kot je konstitucija o Cerkvi, misijonski odlok, izjava o verski svobodi in drugih. Torej ni le trenutna taktika, da se približamo nekrščanskemu svetu, ampak je trdno prepričanje, evangeljsko in bogoslovno utemeljeno, zato je temelj novi misijonski dobi, ki se je že pričela.

Poganov torej ni, pač pa so ljudje, ki živijo v svojih omikah, nekateri naravnost zavidevanja vrednih omikah, in gredo skozi svoja verstva — kot nekoč Judje —, da dosežejo polnost spoznanja in življenja v

Kristusovi Cerkvi. In tako gledano so resnično tudi nekrščanska verstva vzgojitelji za Kristusa, kot je že davno v prvi krščanski dobi rekel Tertulijan.

Zato je ena temeljnih misijonskih smernic, zapisanih v Misijon-skem odloku, prav ta: „Misijonarji naj spoznavajo ljudi, med katerimi živijo; z njimi naj se pogovarjajo, da jih bo iskren in potrpežljiv razgovor poučil o zakladih, ki jih je darežljivi Bog razdelil med narode. Obenem pa naj skušajo vse te zaklade osvetliti z lučjo evangelija.“

F. S.

JAPONSKE BINKOŠTI

Vladimir Kos

Tudi pri nas je preteklo že petdeset dni,
cdkar smo prižgali luč v Okino v skladišču,
za praznik Vstajenja.

Šestdeset vatov, so rekli, je grupi dovolj.
S smehljajem v poklonu voščili smo najboljše si:
delež vstajenja.

Petdeset dni je razpadlo v pomladne atome,
veter je dvignil reko Ara na rob,
kjer se zbirajo trenja.

S svoda se vrača grleče turbinsko leta!o,
križi anten stoje v obred elektronov,
pri srcu življenja.

Pridi v Okino, Duh!
V kliniki onkraj mostu
ne morejo presaditi
srcu ljubezni.
Dotakni se
vseh nas!

MADEŽI ČLOVEŠTVA

KONGO IN IGRA VELESIL

RUDA JURČEC

Predsednik Konga, general Josip Desiré Mobutu se je konec novembra 1965 odločil z državnim udarom vzpostaviti red v propadajočem Kongu. Časnikarjem je za njihove liste po Evropi in Ameriki izjavljal: „Vem, kaj se je zgodilo: Kongo, najbogatejša dežela južno od Sahare, je postal vir pohujšanja in posmeha vsemu svetu! Sklenil sem za dobo petih let ustaviti delovanje političnih strank, bilo jih je preveč, ker je vsako pleme imelo svojo stranko. V tem času bom popravil, kar je povzročila državljanska vojna in zunanja intervencija plačanih tujih najemnikov — vse pa bom opravil z lastnimi našimi silami.“ Vse stranke so res morale prenehati in po javnih poslopjih sme biti izobešena samo slika Lumumba, junaka iz prvih dni samostojnosti Konga.

Lahko se reče, da je Mobutu že zelo mnogo dosegel na poti ustalitve razmer. V letu 1966 so se tudi že začeli vračati tuji misijonarji in danes jih je vsega že okoli 600 duhovnikov ter redovnikov in redovnic — seveda še vedno premalo, toda doseženo je vsaj to, da jim je omogočeno mirno delo; povsod je opazno, da jim je vlada Mobutuja naklonjena. Največja težava je še žalostno stanje v notranjosti. Na stotine mostov je bilo podrtih in večina cest razritih. Toda v prvih treh letih je Mobutujeva vlada popravila nad 10.000 km cestnega omrežja in mnogo mostov je obnovljenih. Misijonarji, katoliški in protestantski, so spet mogli začeti z ljudskimi šolami. Nad 2 milijona otrok je že po klopeh šolskih poslopij, toda največja ovira je: ni knjig in učil, ker je dovoz nemogoč. Toda nikjer šole niso zaprli; misijonarji si pomagajo z najbolj primitivnimi sredstvi.

Glavna misel generala Mobutu pa je, vsemu svetu dokazati, da niso resnične trditve vlad v Rodeziji in Južni Afriki, češ da domačini v Afriki še niso dozoreli za urejanje lastnih zadev. Kjub vsem res hudim težavam je Mobutu uredil finančne zadeve in inflacijo ustavil. Dosegel je tudi zelo ugoden dogovor z zunanjimi tvrdkami, ki izrab-

ljajo rude v bogati pokrajini Katanga. Mobutujev letni proračun živi od dobičkov iz teh rudnikov.

Toda Kongo se sam ne bo mogel ohraniti v ravnotežju, če se ne bo znal povezati s sosednimi državami. Izdelal je načrt za carinsko unijo. Uvodni pogovori so ugodno potekali in bi januarja 1968 že morali podpisati dogovor o zvezi srednjeafriških republik. Toda vmes je posegla Francija in zvarila močno fronto držav, ki so nastale iz bivših francoskih kolonij. Francoska vlada ima še vedno ministra za afriške dežele. De Gaulle mu je dal nalogo, naj ohrani čim več držav v odvisnosti od francoskega trga. Doslej so ukrepi iz Pariza res preprečili ustanovitev afriške carinske unije. Ob tej stiski se je Mobutu sklenil nasloniti na ameriško vlado. Letos je prišla v prestolnico Konga Kinšaso posebna angleška trgovsko-sindikalna komisija iskat pogojev za izvoz kositra v Anglijo, in sicer v tovarne, ki so pod vodstvom delavstva.

Mobutujeva politika koraka po poti popravljanja napak in nesreč iz preteklosti. Največja nevarnost za miren razvoj pa je igra velesil in se trenutno postavlja na čelo borbe Francija. Mobutu se težav zaveda in se je zbližal z Belgijo, ki je bila v letih po osvoboditvi Konga razglašena kot izvir vseh krivic in nesreč. Obrnil se je na Bruselj in tam ni naletel na gluha ušesa. Novo razmerje je ponazoril z besedami: „Imeli smo težave z Belgijo. Vendar belgijske slabosti in napake lažje prenašamo kot pa čednosti raznih drugih evropskih držav.“

V VIŠAVI

Yang I (974 - 1030)

Na vrhu te gore visoke,
kjer diham komaj živ,
bi lahko stegnil svoje roke,
se sonca dotaknil.

Ah, saj še ustnic tu odpreti
bojazen mi ne da,
da ne zbudim v tej uri sveti
iz sna Boga.

PAKISTAN

Sestra TEREZIJA ŽUŽEK, Pakistan

Pakistan se je državno osamosvojil leta 1947, ko se je s pogodbo in s tiho oporo prejšnjih kolonialnih sil uradno odcepil od Indije. Človek se vpraša, zakaj kar naenkrat dve državi? Ta cepitev se je pripravljala že dolga leta. Glavni razlog pa je bila diskriminacija muslimanov, ki tvorijo večinski del Pakistancev, v časih kolonialnega gospodstva: vse višje politične in ekonomske pozicije, trgovina in podobno, vse je bilo v rokah hindov, ki so že po naravi bolj podjetni. Največji razlog je bil seveda verskega značaja: mohamedanec ne strpi ob sebi vere, ki je politeistična. Zanj je tak pojav bogokletje, kajti Alah je samo eden edini, Bog najvišji in vsemogočni. Prav zato je bilo v Indiji prelivanja bratske krvi zmeraj na pretek. Mohamedanec, čigar vera preveva vse državne zakone, družinsko življenje, družbeno zakonodajo, čigar najvišji svečenik je obenem poglavar države, tu državni predsednik, ne more živeti brez idejne in verske svobode. Ker mu je bila ta v Indiji krajšana, je prišlo do cepitve.

Razumljivo, da je cepitev od Indije v prenekaterem pogledu povzročila hude zmešnjave. Zapadni Pakistan je neplodovit: tri četrtine je gola puščava. Industrializirali tega predela v času kolonialnega gospodstva niso, medtem ko se je sosedna Indija precej hitro industrializirala. Milijon beguncev, ki so se po odcepitvi kar čez noč naselili na obali okrog prestolnice Karachi, je število teh, ki so bili brez strehe, brez zaslužka in tako brez kruha, še povečalo. Potem pa delitev države v zapadni in vzhodni del, ki sta drug od drugega docela odtrgana, saj se je mednju zarezala Indijska zvezna republika: še danes ne vozi vlak z zapada na vzhod, prav zaradi krvavega sovraštva med Pakistanci in hindujci. Potuješ lahko samo po zraku ali pa po morju. Razlika med zapadnim in vzhodnim Pakistanom glede kulture, jezika ip. je precejšnja.

Nezadovolje v vzhodnem Pakistanu je tudi do zapadnega precejšnje. Hoče biti docela samostojen. Njegova kultura sega še v sanskrske čase. Vzhodni Pakistan je z odcepitvijo od Indije zgubil važno trgovsko zvezo s svetom. Posebno trgovina s čajem je začela sahneti. Pretrgan je bil neposredni dovoz do Kalkute, ki je najvažnejše pristanišče v Bengalskem zalivu. Mnoga podjetja so prenehala in opustila čajne nasade. Juta, ki je bila v časih kolonije 79 odstotni pridelek Vzhodnega Pakistana, izgublja danes svoj pomen na svetovnem trgu zaradi plastičnih izdelkov. Med Indijo in Pakistanom je gospodarska napetost precejšnja. Gospodarskih pogodb med obema državama ni. Indija sama veliko proizvaja, Pakistan ne. Pakistan je vezan na uvoz z vsega sveta, razen iz Indije.

Druga težava, ki duši Pakistan, je nezadržno demografično večanje. Navkljub načrtnemu omejevanju spočetja, ki ga je država uradno ukazala, saj je predsednik države hkrati tudi verski poglavar, je številčni porast prebivalstva še vedno 3,5 odstotkov letno. Po demografičnih računih se bo prebivalstvo v Pakistanu do leta 2000 podvojilo, se pravi, da bo

takrat štel Pakistan čez 200 milijonov duš... Nemogoče, da bi šel gospodarski razvoj z isto naglico, posebej zaradi pomanjkanja gmotnih sredstev, surovin, strokovnjakov, tehnikov, predvsem pa osnovne vzgoje pakistanskega ljudstva. Predvidevajo, da bo leta 2000 zaradi hitrega narajanja prebivalstva razdor med revnimi in bogatimi še večji, kot je zdaj.

Vzgoja in pravica do vzgoje kličeta v nebo! Tudi na vzhodu vsaka družina, tudi najrevnejša, terja in hoče vzgojo svojih otrok. Brez te je nemogoče povrednotiti človekovo dostojanstvo. Nepismenih je danes v Pakistanu še vedno 85 odstotkov. Vzrok: premalo šol, premalo učnih moči, slabe učiteljske plače, ekonomska beda večine družin. V Pakistanu uči danes 17.000 učiteljev, potrebno pa bi jih bilo najmanj 100.000; le tako bi vsak otrok opravil vsaj osnovnico. Leta 2000 pa bo zaradi porasta prebivalstva potreba po šoli še večja. Dve ali tri generacije ne zadoščajo za zadovoljivo število učnih moči, pa tudi za dvig narodnega gospodarstva ne.

Industrija, ki je do 1947 dejansko ni bilo, se danes v prenekaterih panogah kosa z drugimi na svetovnem trgu. Napredek v zadnjih 20 letih je presenetljiv. Vendar je vprašanje, kako proizvajati stvari, s katerimi bi lahko tekmovali na svetovnem trgu, še vedno nerešeno. Brez rešitve tega vprašanja pa je gospodarski razvoj domala onemogočen.

Družbena razlika med kastami, sloji, poklici ip. je v teh pokrajinah edinstvena. Srednji sloj se uveljavlja tam, kjer se je razvijala industrija; drugje pa se kosa velikansko bogastvo s še večjo revščino. Družbene organizacije, ki se ustvarjajo v zadnjih letih, so še nestalne in zelo pomanjkljive: ni kapitala, manjka izobražencev, sodelovanja in stanovitnosti pa tudi ni. Privatne socialne organizacije bolje uspevajo zaradi kvalitete in pa predvsem, ker imajo na razpolago lepe vsote denarja. Državna univerza ima precej dobro socialno šolo, ki posebno privlači mohamedanski ženski svet. Mnoge žene in dekleta delujejo na socialnih področjih docela prostovoljno. Muslimani so od nekdaj občudovali krščansko karitas po šolah, sirotišnicah in bolnišnicah. Danes že ustvarjajo lastne karitativne ustanove.

Resno in boleče dejstvo je odhajanje izobražencev in strokovnjakov v inozemstvo. Vzhodnjak je po naravi vnet za šolo in izobrazbo. Po končanem študiju jih večina odpotuje drugam, zelo radi v Anglijo, danes tudi v ZD. Tudi Jugoslavija jim da precej štipendij, enako ZSSR in druge države. Če se tak izobraženec vrne domov, se vrne strokovno izpopolnjen, bolj razgledan in z večjim znanjem. A ob povratku pride do razočaranja: domovina mu le prevečkrat ne more nuditi dela na višini, za katero se je usposabljal prej leta in leta, doma in po svetu. Tudi država mu tega ne more zagotoviti. Posledica je izseljevanje. Tako Pakistan izgublja svoje najboljše izobražence, ljudi, ki bi jih za svoj kulturni in gospodarski razvoj krvavo potreboval; po drugi strani pa država išče strokovnjake — v tujini...

Vera v Pakistanu

Katoličani predstavljajo 0,7 odstotkov vsega prabivalstva. Druge manjše verske skupine so še budisti, hindujci, parzi (Zaratustra: staro-

davno perzijsko verstvo), pa neznatno število židov. Vse skupaj da komaj 1 odstotek proti 99 odstotkom muslimanov!

Med katoličani je treba ločiti dve skupini. V prvo spadajo katoliški priseljenci iz Goe v Indiji, potomci krščencev sv. Frančiška Ksaverija. V Karachi jih je okrog 35.000. To so ljudje, ki so se šolali po zavodih z angleško učno metodo in ki so zaradi svojih umskih sposobnosti v času kolonije zavzemali vsa važnejša uradna mesta. V tem prepričanju, da so najsposobnejši in nenadomestljivi, so prešli leta 1947, ko je Pakistan dobil samostojnost. V novi državi so spoznali, da so živeli v zmoti in da jim njihova prejšnja vdanost kolonialnim oblastnikom zdaj ne bo pomagala. Niso imeli ljudi, ki bi jih postavili na vodilna in odgovorna mesta v novi državi, ker jim nikoli ni prišlo na misel, da utegne biti kolonializma kdaj konec... Prišleki iz Goe pa so se že v prejšnjih časih izobličili v lastno, vsem drugim docela odmaknjeno skupino, bodi iz bojazni za vero svojih otrok, bodi iz nevednosti: pozabili so, da so tudi oni del nove države. Angleščina je počasi stopila v šolah na drugo mesto. Urdu, domači jezik, danes že povsod prevladuje. Ti katoličani iz Goe pa se še danes nimajo za Pakistance, marveč za — Portugalce. To jim je v veliko škodo, ker jih državne oblasti zato prezirajo in povsod zapostavljajo. Diskriminacija jim dela velike težave, a so jih v precejšnji meri sami krivi in zanje odgovorni. Ker ne vidijo več bodočnosti za svoje otroke v Pakistanu, danes navadno emigrirajo, najraščji v Kanado.

V drugo skupino katoličanov spadajo ljudje s severa v Punjabu, ki se precej oklepajo katolištva. Njihova kultura je vzhodna, brez zapadnih primesi. Prav zato pa jih potomci iz Goe imajo za manjvredne in jih nočejo sprejeti medse. Škodo in težave pri misijonskem delu zaradi razdvojenosti med enimi in drugimi si pač lahko predstavljate. Maše ob nedeljah in praznikih morajo biti zaradi teh dveh skupin ločene. Še do nedavnega je domača duhovščina zelo branila emigracijo katoličanom iz Goe. Danes pa jo nasprotno pospešuje, ker je prišla do spoznanja, da bodo katoličani iz Goe za razvoj pakistanske Cerkve samo cokla. Bodočnost Cerkve v Pakistanu je Punjab, ne vemo pa, koliko generacij bo potrebnih, da tam katolištvo požene prave korenine. Evangelij bo sprejet samo, kadar bo predstavljen tem ljudstvom na način vzhodne mentalitete in vzhodnega modroslovja. Lahko si potem predstavite velikanske težave, s katerimi se mora ubijati domača duhovščina pri svojem delu.

Na teh nekaj utrinkih sem vam hotela nakazati in dokazati, da se res ne moremo zapreti samo v našo bolnišnico, sirotišnico in karkoli že naj bi bilo naše delo po teh velikih celinah. Čim večje je naše poznanje težav in razmer v teh deželah, tem bolj učinkovito bo naše delo; tudi telesno in duševno zdravljenje ljudi, ki nas potrebujejo kot orodje božje Previdnosti.

Vprašanje krščevanja

Propagiranje nekaterih protestantskih ločin je storilo precej škode misijonskemu delu, ker je zanetilo sovraštvo do misijonarjev, ali vsaj nezaupanje.

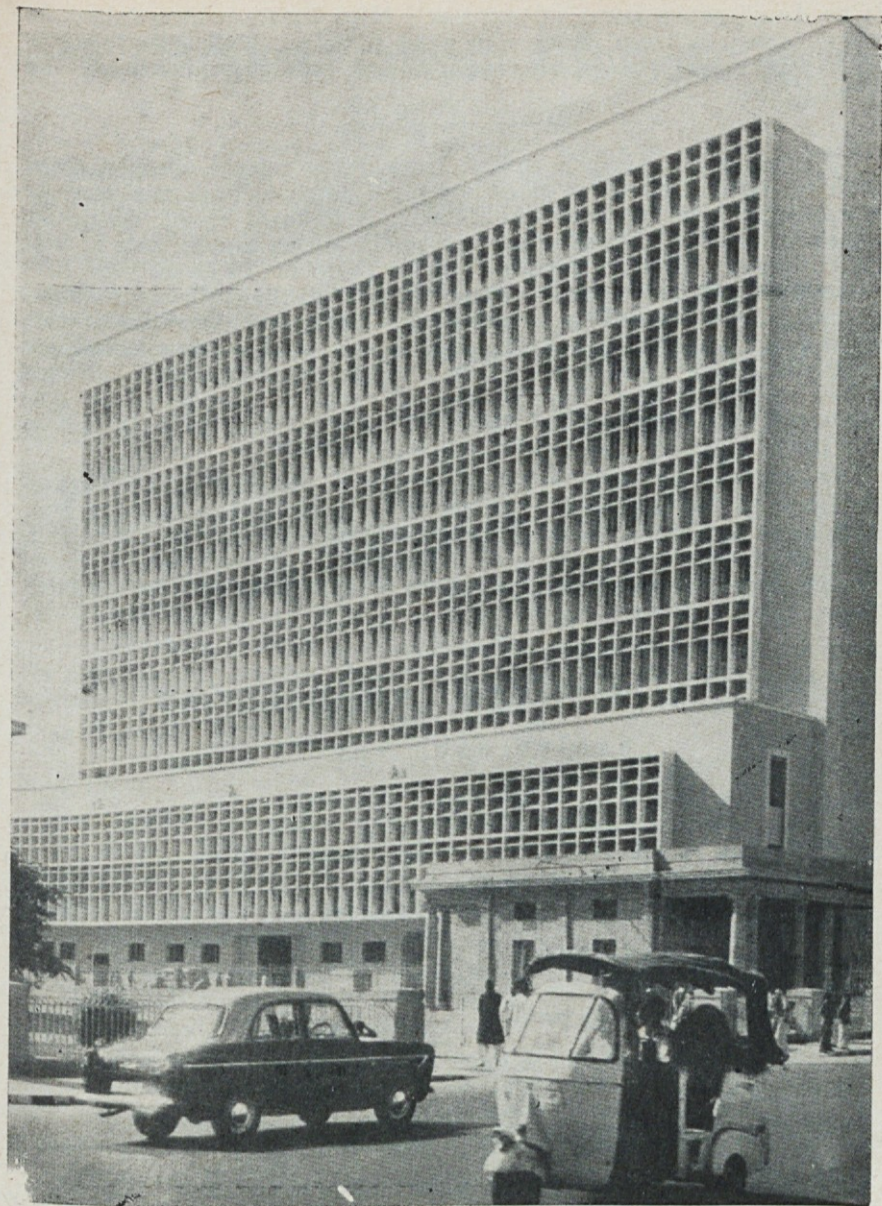
Stari Pakistan

Krst običajnega muslimana in njegov vstop v katoliško Cerkev je danes zaradi razmer, okolja in zgodovinskega razvoja zelo težka stvar. Mohamedanska vera ureja vse: družino, državo, družbo, dedovanje, zakon, smrt in rojstvo. Mohamedanec se lahko uveljavi in uspeva samo v tem in takšnem okolju. Če slučajno sprejme krščanstvo — primeri so prav redki —, potem se nekako izkorenini iz svoje lastne družine in države. To stanje mu življenje naravnost onemogoči. Prav verjetno, da je naš čas v Pakistanu za krščanstvo še predmesijanski, bolj čas priprave kot pa žetve. Bog bo gotovo ob svojem času svoje storil.

Včasih si vse stvari mnogo bolj v rožni luči predstavljamo. Ko pridemo na teren sam, pa pride tudi razočaranje: ljudje ne tečejo za nami samo zato, „ker smo posvetili svoje življenje misijonskemu delu Cerkve“. Kristus je ob svojem času med Judi zbral okrog sebe le borih 12 apostolov, pa je bil Bog in človek. Zakaj izgubljati čas z vidnimi uspehi, namesto da bi z iskrenim srcem darovali vse svoje talente in sile v veri in zaupanju, da On, ki daje življenje kadarkoli in kjerkoli, tudi med nami po nas tako dela, da bo naše delo ob svojem času rodilo bogat sad. Naše spoznanje, da spreobrnjenje srca in duše prinese le milost, raste iz dneva v dan.

Odnos do mohamedancev

Pakistanska država je pokazala veliko strpnost do katoliških misijonarjev. Prejšnji državni predsednik general Ayub Khan, velik, odkrit in pošten politik, je iz srca spoštoval in cenil delo, kot so ga katoliški misijonarji v deželi opravili. V glavnem so v deželi monoteistične vere, kot sta katoliška in judovska, spoštovane in cenjene. Katoliške šole so pred leti uvedle tudi pouk v islamu, verski in kulturni pouk v svoje zavode. To bo, upamo, ublažilo odnošaje ter zbližalo mladino, zraven pa pomoglo izenačenju, ki so ga katoličani v prejšnjih časih docela prezirali. V mohamedancih je treba gledati vse pozitivno in tega je precej: večkrat nas presenetijo s svojo srčno globino, pa tudi s poznanjem našega evangelija in pisem apostola Pavla. Trenja pa so med njihovimi stari in mladimi, progresisti in konservativci. Le-ti bi radi prilagodili Koran, ki je bil napisan v 7. stoletju, našemu veku. Današnja mohamedanska mladina premnogih stvari iz Korana enostavno ne prenese več, kajti mnogo tega je bilo pisanega za nomade v puščavi. Mladina hoče novo vsebino in novo razlago. V teh točkah se danes po koncilu katoličani z njimi zelo hitro srečujemo, saj nas pesté podobna vprašanja. Mladi muslimani to razumejo in z veseljem zaznavajo, kako veliko skupnega imamo z njimi, ki so tudi na poti v Očetovo hišo. V koncilskem smislu je najbolj važna notranja prenova vsakega katoličana, da bodo ljudje razumeli evangelij v dejanju, imeli svoje prepričanje, ki bo na evangeliju temeljilo. Pred istim vprašanjem stoje muslimani. Tudi med njimi je množica nevednih, ki žive po tradiciji, mehanično izpolnjujejo različne predpise in verske vaje. Tudi mladi muslimani se bore kot mi proti takšni nevednosti in nepoučenosti, ki sta stvari zares v veliko škodo. Zato je na obeh straneh pač najvažnejši trenutno boj proti nepoučenosti. Ko bomo katoličani to težavo premagali na eni strani, in ko jo bodo muslima-

Moderni Pakistan

ni na drugi, potem bomo vsi zares zelo blizu Kristusu. Šele takrat bo mogoč iskren in resen dialog med nami in njimi. Naše delo tukaj je zdaj: vzgajati najboljšega muslimana na eni, najboljšega katoličana na drugi strani.

Ekumensko gibanje

Pakistanski škofje, zelo zmožni, imajo velike zasluge, da misijonske ustanove složno med seboj sodelujejo in se poznajo. Vsak misijonar in misijonarka, ki je potoval skozi Karachi, je to takoj opazil; čudijo se, ker so misijonarji tukaj na terenu mnogo dlje kot na zapadu. Zato se tudi vsi misijonarji tako radi vračamo nazaj v Pakistan. Tu človek diha širino, svobodo, povezanost med posameznimi redovnimi skupinami in drugimi misijonarji. Vsi dajemo drugemu od svojega: eni zdravniško pomoč, drugi pouk o pakistanski kulturi; sirote iz bolnišnice sprejme sirotišnica ip. Prejšnja leta nismo imeli stikov s protestantskimi ločinami; danes se je na tem polju ustvarilo že veliko pozitivnega. Začel se je načrten dialog, ki ga vodijo študirani, od škofa v to določeni duhovniki. Je tudi že kar precej prijateljskega sodelovanja s protestanti.

Sklepam s prošnjo, da bi se vsi zanimali za probleme celotne Cerkve. Ta zavest bo tudi osebno v veliko korist, ker nam bo dala širino in moč, da se bomo čutili pravi sinovi in hčere Kristusove Cerkve. Posebej potrebne so molitve, da se bo misijonsko delo v bodočnosti usmerjalo na pravo pot. Pa so molitve važne tudi za delavce, da bi se pomnožili, ker je žetev zares velika, a delavcev res premalo!

V NJEGOVEM KRALJESTVU

Rabindranat Tagore

Moj kralj mi je bil neznan,
zato, ko je zahteval svoj delež,
sem bil tako drzen in sem mislil,
da se bom mogel skriti
in pustiti neplačan svoj dolg.

Bežal sem in bežal
za delo svojih dni
in za sne svojih noči.

Ali njegov klic mi je sledil ob slednjem dihu.

Tako je prišlo, da sem izvedel,
da sem mu znan in da ni kraja več, ki bi bil moj.

Zdaj želim položiti vse svoje pred njegove noge
in dobiti pravico za svoje mesto
v njegovem kraljestvu.

DAN KRŠČANSKE EDINOSTI V MISIJONU MATERO

ZINKA HERCOG, Zambija

V začetku januarja so se predstavniki nekaterih krščanskih cerkvá in naše fare zbrali v župnišču z namenom, da organizirajo srečanje različnih cerkvá iz župnije Matero. Dogovorili so se za nedeljo v osmini, v kateri po vsem svetu molimo za edinstvo vseh kristjanov.

Srečanje je bilo napovedano za nedeljo 19. januarja letos v glavni (državni) dvorani v Matero. Ko sem to nedeljo prišla tja ob desetih, sem našla vrata dvorane še zaklenjena, nekaj otrok se je podilo po stopnicah pred dvorano in po travi, skupina žená je sedela v senci pod drevesom. Medtem ko so se pogovarjale, so se ukvarjale s svojimi otročiči, ki še niso dobili „pravice“, da bi se podili za ostalimi, večji-mi otroki.

Ljudje so se pričeli zbirati po 10. uri. Prihajali so v procesijah od svojih cerkvá pod vodstvom svojih pastorjev. Navdušeno so prepevali svoje verske pesmi. V kratkem času je bila velika dvorana napolnjena do zadnjega kotička.

Pri tem srečanju je sodelovalo osem različnih krščanskih cerkvá.

Naj jih naštejem:

— Združena zambijska cerkev (United Church of Zambia), ki druží več protestantskih cerkvá. Pred nekaj leti so upali, da bodo postali najbolj popularna narodna cerkev, vendar danes ne napredujejo tako, kot so pričakovali.

— Reformirana cerkev v Zambiji (Reformed Church in Zambia), ki je nizozemskega porekla.

— Anglikanska cerkev (Anglican Church). Anglikanski pastor je velik prijatelj našega misijona in smo z njim imeli že več prisrčnih srečanj. Kot pastor je tudi voditelj skavtov ter prihaja z njimi v našo farno dvorano, kjer jim predava in vodi sestanke. Je tudi profesor v anglikanskem semenišču.

— Vojska odrešenja (Salvation Army)

— Kristusova cerkev (Christ's Church)

— Afriška metodistična cerkev

— Prezbyterijanci, in

— Katoliška cerkev, ki je od vseh najštevilnejša in ima v Zambiji zelo velik vpliv. Katoliška cerkev najhitreje napreduje in ima dobro organizirano šolstvo in zdravstvene zavode.

Srečanje smo pričeli s pesmijo, potem pa je pastor Združene zambijske cerkve navzočim obrazložil pomen srečanja. Predstavnik vsake cerkve je bil povabljen na oder. Štirje cerkveni zbori so peli v štirih različnih jezikih, verniki Salvation Army so prišli s svojo godbo. Vsak

pastor ali duhovnik je povedal nekaj besed, nekateri so tudi čitali poglavja iz sv. pisma. Glavna misel vseh je bila želja po zbližanju in združitvi. Anglikanski pastor je še izrecno poudaril, da smo po krstu že postali eno v Kristusu, vendar nas še vedno ločijo nekatere verske razlike.

Pater Kokalj je najprej prebral 16. poglavje iz sv. Mateja: „... in jaz ti povem: ti si Peter, skala, in na to skalo bom sezidal svojo cerkev...“ Potem je ponovno poudaril, da je Kristus ustanovil samo eno cerkev, vendar kristjani nismo držali enotnosti, razdelili smo se po svoji krivdi. Samo v Afriki je danes okrog 5000 različnih cerkvá in ločin, ki so tu nastale; v samem Matero pa jih je najmanj 27. Pater je vse opozoril, da moramo gledati najprej na svoje lastne napake, ki preprečujejo edinstvo med cerkvami. Govoril je v jeziku cinyanja.

Na koncu je vsak predstavnik svoje cerkve zmolil kratko molitev. Ko bi jih videli, kako so molili zbrano in iz srca! Globoko so sklonili glave in počasi izgovarjali svoje prošnje k nebeškemu Očetu. Ko gledate te ljudi, kako molijo, potem ne morete dvomiti, da imajo res vero, globoko vero v srcih, ter da so ta dan pri tem srečanju resnično želeli, da bi bili vsi eno, kakor sta Oče in Sin eno.

*Od leve na desno p. Cindori DJ, Hrvat; p. Kokalj DJ, magister Rozman DJ
vsi v Zambiji*

naši misijonarji pišejo

PISMO IZ VIETNAME

Poroča misijonar ANDREJ MAJCEN SDB

Da-lat, v februarju 1969

Če kaj poročam iz naše dežele, ne mislim politizirati, posebno še, ker je ta politika v Vietnamu zelo zamotana zadeva in jo svetovno časopisje itak vsak dan — vsak po svoje — pogreva. Z druge strani pa seveda tudi jaz živim sredi te nesrečne dežele, ki dan za dnem krvavi v bratskem boju, in ima vse to tudi velik vpliv na naše misijonsko delovanje in udejstvovanje. Včeraj so onstran gozda grmeli topovi in letala so se podila po nebu, ker je šla borba kako uro daleč od tu, nič več. Danes sem zvedel, da so ponoči prišli tja vietkongovci in obglavili vseh 30 oseb, ki so bile zbrane v neki hiši. Pred tedni so odsekali glave trem, blizu tu, kjer je naš poštni urad. Tako napadajo to ubogo ljudstvo, potem pa govore o grozotah in trpljenju ljudstva po vseh radijskih postajah. Če bi oni ne delali teh grozot, bi bilo vse lepo mirno, saj ljudstvo samo je miroljubno in dobro.

Prejšnjo nedeljo se je tu mimogrede oglasil naš dalatski škof. Bil je na krščevanju pri gospodih lazaristih. Eden vaših sobratov je pripravil 120 mladih in starih za krst. Je to gorsko ljudstvo, ki živi dve uri vožnje z avtom od tod. Dve leti jih je pripravljaj, zdaj pa je vesel svojega truda, saj delo po hribih ni lahko, ker živiš nekaj časa por Vietkongom, pa spet pod vladno oblastjo. Ta misijonar se je naučil tudi njihovega jezika, ki je različen od vietnamščine. Te dni me je obiskal tudi moj bivši gojenec iz Hanoja, ki je tudi novinec pri lazaristih. Vesel sem ga bil, ker je zelo dober gospod. Vaši sobratje imajo letos pet novincev, ki kar lepo obetajo.

Tudi jaz sem tu začel s poučevanjem katekizma. s pomočjo mojih novincev, med gorskim ljudstvom Rade. Pa škoda, da so tako nestalni glede bivališča: pred tednom dni so se vsi preselili in še ne vem, kam. Je res težko; človek bi moral za njimi, da bi jih utrdil v veri... Seveda, to nam zdaj ni mogoče, saj gozdovi, kjer prebivajo ti prvotni rodovi, niso varni, ker v njih gospoduje Vietkong.

Kaj pa tu delam, me vprašate. Odložil sem svoje 25 letno ravnateljstvo in ga predal sobratu Čungu, Kitajcu; sem pa še za magistra

novincev. Letos jih imam 16 in so vsi dobri fantje. Seveda, zdaj ko je treba reformirati vzgojne sisteme in poskušati nove metode v smislu 2. vatikanskega koncila in družbene preosnove, je dela še več kot sicer, posebno še, ker imajo tudi Vietnamci svoj značaj, ki ga je treba pri vzgoji in formaciji upoštevati. Dela mi torej ne manjka, pa sem vesel, saj sem vedno rad delal. Letos bom imel že 65 let, torej tudi nisem več mlad kot včasih, ko sem mogel tudi zunaj na terenu delovati.

Upajmo, da bomo letos prišli spet do miru v deželi. Seveda, eno vprašanje si vsi zastavljamo: Kakšen bo ta mir in kdo bo zmagovavec oziroma gospodar bodočega položaja? Škofje so prejšnji teden izdali lepo pastirsko pismo, kjer pravijo, da tudi oni kot vsi Vietnamci žele mir. Vendar so poudarili potrebo po pravem, pravičnem miru, ki ne bi kratil svobode Cerkvi in ne nasprotoval osnovnim potrebam človeškega dostojanstva. Doslej, lahko rečemo, som mogli misijonarji še kar lepo delovati; omejeno sicer, ker povsod pač ne moremo, a vendar stalno, neprekinjeno. Sajgonska vlada nam je šla prav na roke; Vietkongovci so pa tudi pazili, da niso dajali povoda za protipropagando. Kako pa bo v bodoče, ne vemo; v božjih rokah je vse.

Gospod Geder še vedno pase duše po Hong Kongu. Gospod Pavlin je pa postal velik gospod, ker je vodja velike župnijske šole; če se ne motim, ima okrog 2000 šolarjev obeh spolov in celo vojsko učiteljev. Je to krasno delo in res misijonsko vplivno.

Lepo se vam priporočam v molitev, kakor tudi celotni vietnamski misijon, in vas prav lepo pozdravljam!

Oče LOVRO TOMAŽIN DJ V TEŽKEM POLOŽAJU

Iz pisma svoji mami v Buenos Aires.

Katondwe, 10. marca 1969.

Včeraj je bil vaš god: vse najboljše v Gospodu! Imel sem tri maše, ena je bila za vas. Že več kot mesec dni ni pošte od vas. Prav toliko časa vam jaz nisem pisal. Ni časa, še diham le mimogrede.

Zadela nas je namreč velika nesreča. Prejšnji teden je šel naš pater superior v Lusako po opravkih. Rekel je, da se vrne v petek zvečer 28. II. Ni ga bilo. Ob eni ponoči se pripelje nek misijonar in kratko sporoči: „Vaš superior p. Plawecki je mrtev: žrtev prometne nesreče.“ S kamioneto je prečkal železnico, zapornice tam ni, prihajajočega vlaka ni opazil in ta je treščil prav v sredo avtomobila in ga vlekkel za seboj kakih 30 metrov. Pater je bil takoj mrtev. Dobil je hud udarec v glavo, da se mu je leva stran lobanje vdrla v možgane. Po rodu je bil Poljak. Pet let je bil v Dachau, 20 let v Zambiji, devet let superior celotnega zambijskega misijona, v Katondwe pa že štiri leta. Od tu je oskrboval tudi misijon Kapoche, imel na ramah gospodarstvo obeh misijonov, upravo bolnišnice, ki še ni končana, vodil zidavo in popravila več šol in hiš za učitelje in še kaj. Za dušnopastirstvo mu ni ostalo dosti časa

Misijskar v sredini je o. Plawecki DJ, o katerem piše o. Tomažin, ki stoji na skrajni desni.
Spodaj je o. Tomažin s skupino svojih šolarjev.

in temu sem se jaz vsega posvetil. Zdaj je pa čez noč čisto vse padlo name: administracija in dušno pastirstvo! V pomoč mi je le rektor tukajšnje srednje šole, kanadski duhovnik, ki pa ne zna dobro domorodnega jezika in mu šola daje veliko posla.

Tisti dan po nesreči sem šel z nekim drugim patrom in dvema sestrama hitro v Lusako, da bi bil pri pogrebu. Sobota je bila. Pa smo na poti naleteli na misijonarja, ki je bil namenjen v Katondwe s sporočilom, da bo pogreb šele v torek 4. marca. Pri pogrebu je bilo veliko ljudi, kakih 1500; celo iz mojega misijona Katonde in Kapoche jih je prišlo krog sto. V soboto 8. marca pa smo imeli sedmino v Katondwe. Prišel je tudi nadškof, jezuitski superior in še dva patra iz Lusake. Veliko ljudi je prišlo k maši. Po maši smo jim postregli: zaklali smo kravo in kupili sod domačega piva.

Te dni sem plačeval delavcem plačo za februar: okrog 40 oseb! Teh nekaj dni sem izdal čez 300.000 pesov. Kje bom denar dobil za prihodnji mesec, še ne vem. Upam, da bo kako šlo, čeprav težko. Najbolj trpi pastoralno delo. Nadškofa sem prosil, naj čimprej imenuje novega superiorja, a pravi, da trenutno nima nikogar in ga tudi na vidiku ni. Prav tako nimam nobenega duhovnika, ki bi mi prišel pomagat. Samo enega brata mi je obljubil, da mi pomaga pri administraciji, da bom mogel vsaj nekaj časa posvetiti poglavitnemu, dušnopastirskemu delu v obeh misijonih.

Kot vidite, tu ni dolgčas niti ne časa za domotožje. Upam, da boste razumeli, če bodo pisma bolj redka. Pa si ne delajte kakih skrbí zaradi mene. Saj sem v božji službi in naredim vse, kar morem. Drugo se pa Njemu prepusti.

KLIC Z MADAGASKARJA

Piše SILVO ČESNIK

Vangaindrano, 7. II. 1969.

Dragi gospod urednik in vsi bravci Katoliških misijonov!

Prav lepa hvala za vse lepe misli, bogate nasvete in pozdrave v imenu vseh bravcev Katoliških misijonov v vašem pismu 26. decembra lani. Prejel sem ga komaj pred nekaj dnevi. Tu dela pošta in vse administrativno delo zelo počasi. Je pač Madagaskar. Počasi se bo treba tudi temu prilagoditi. Ne bo lahko! Toda iti mora naprej, ne kot bi si sam želel, ampak kot želi in bo želel Bog. V njegove roke izročam svoje delo, svojo dušo. Brez njegove pomoči je človek majhen in težko uvidi velike probleme krog sebe. Kje naj potem še vidi vse velike težave in stiske drugih ljudi po svetu! Krog našega zornega kota je največkrat stisnjen v krog našega osebnega jaza. Tako vidimo samo sebe, morda še nekaj prijateljev okrog sebe, da bi pa vrat malo dlje stegnili k potrebam drugih, še v duši nismo dozoreli. Škoda, da se naše misli, potrebe, žrtve obračajo samo krog svoje lastne osi. S tem nam je zastrita božja

veličina v vsej širini sveta. Svet je Kristusov in Kristusu moramo dati celoten svet. To je delokrog naše osebe, naše župnije, naše škofije, naše Cerkve. Kristus in vsi ljudje so polje našega velikega delovanja in spoznavanja v celoti. Človek bi se moral dati sočloveku iz ljubezni Kristusove. Svet danes ne potrebuje predvsem znanstvenikov, astronomov, premožnih; potrebuje marveč ljudi, ki so pripravljeni svojo roko prožiti v pomoč sočloveku: lačnemu, teptanemu, neukemu, bolnemu... Kje so ti ljudje? Povsod smo, kjer je Kristus! Kristusova ljubezen sili kristjana, da zna nekaj žrtvovati za dobro revnih ljudi. Biti kristjan ni tako težko. A biti pravi Kristusov učenec, je zelo težko! Učenci Kristusovi pa smo vsi. Ne samo duhovniki. Vsak, ki je bil krščen. Vcepitev po krstni vodi v Kristusa nam daje nove dimenzije pri delu v Gospodovem vinogradu. Dela je veliko! Manjkajo sodelavci in ljudje, ki bi znali delček svojega ponuditi delu za odrešenje sveta. Pomagati pri tem in širiti Kristusovo kraljestvo, z denarjem ali pa kako drugače, pomeni delati v vinogradu Gospodovem. Kristus prosi: Pomagaj mi! Ko nas prosi človek v bedi, nas prosi Kristus. V bolniku, ki nas prosi zdravil, nege, nas prosi Kristus. Vse kar storimo dobrega za druge iz ljubezni, storimo za Boga samega.

Verjetno si bo mislil, kdor bo bral te vrstice: ta pa rad lepo pridiguje! Ne, bratje! To ni pridiga! To je življenje! Moramo videti in čutiti velikanske potrebe sveta zaradi Kristusa. Življenje je treba živeti, a v Kristusu in zaradi Kristusa. Pregovor pravi: „Prijatelja spoznaš v težavah!“ To je res! Bog spoznava našo ljubezen do njega po naši dobroti do revežev. In revežev je na svetu še veliko, veliko! Kaj smo že storili in kaj bomo še storili zanje?

Koliko bomo, zavisi od naše ljubezni do Kristusa. Pomagajmo Kristusu! Njegove potrebe so velike. Če se ozremo samo v naš misijon v Vangaindramo, bi videli, kako strašno nas Kristus zase prosi. Reveži so tu. Lačni bolj kot siti. Bolni in zdravil ni za vse. Veliko jih umrje. Samo januarja je na našem misijonu umrlo 32 otrok — od lakote! V bližnji vasi je v istem mesecu umrlo pet ljudi — od lakote! To so le suhe številke, ki pa glasno govorijo, kako zelo, zelo nas Kristus potrebuje.

Po teh nekaj mislih bi lahko vsak vzdihnil k Bogu: „Gospod, tu sem! Vzemi, kar je tvoje! Dati ti hočem, kolikor zmorem. Nisem bogat, a moj skromni dar sprejmi za zveličanje mnogih! Šibak sem brez tvoje ljubezni, a s teboj zmorem vse! Tvoja ljubezen naj se zaradi moje žrtve v obilni meri razlije v srca vseh ljudi, ki hrepene po tvoji veličini!“

Božja roka se sklanja k našim rokam: kaj ji bomo nudili? Preprost dar za ljudi v našem misijonu na revnem Madagaskarju!

Bog povrni vsem, ki boste kakorkoli sodelovali pri tej veliki akciji vcepljanja Kristusa v srca Malgašev!

Vse bravece Katoliških misijonov lepo pozdravljam in se vsem v molitev priporočam!

TRI NOVE MISIJONARKE SO PRIŠLE

V marčni številki smo v besedi in sliki predstavili slovenski javnosti tri usmiljenke, ki so prišle iz domovine in so se v Parizu pripravljale za misijonsko delo na Madagaskarju: zdravnica s. Justina Rojc, pa bolničarki s. Božena Pavlišič in s. Vincencija Pavlič. Danes so že vse tri na Madagaskarju. Kako so se tam znašle, nam poročajo same, pa tudi misijonar Buh, ki jim je prve dni delal družbo.

Zdravnica s. JUSTINA ROJC piše g. Sodju v Buenos Aires:

Fort Dauphine, 18. II. 1919.

Najprej najlepša hvala za vaše pismo. Ob prebiranju sem se domislila starih časov v Lichtenthurnu, predvsem pa našega misijonskega krožka. Po kolikih letih in po kolikšnih ovinkih, pa kako čudovito se uresničujejo mladostne sanje. Bogu hvala za vse! Vedno ponavljam: „Ljubi Bog, ki si mi na zrela leta uresničil mladostne želje, pomagaj mi tudi, da bom zmogla nositi težo sprememb: podnebja, kraja, hrane, ljudi in navad!“

14. februarja ob 2 popoldne smo odletele iz Pariza vse tri slovenske sestre in brez najmanjših težav v soboto zjutraj ob pol sedmih pristale v Tananarive. Tu nas je pričakal g. Buh s svojo „katreco“. Ob treh zjutraj je že šel zdoma, da je mogel za čas na letališče. Snidenje je bilo zanj in za nas presrečno. Pozabili smo, da smo na skrajnem koncu črnega kontinenta. Tudi fotografiral nas je za Kat. misijone. V ponedeljek zjutraj ob pol šestih pa smo se dvignile z lokalnim letalom na jug, proti Fort Dauphinu. Med potjo smo se ustavile v Farafangani, kjer nas je pričakala sestra Marjeta. Gospod Česnik pa ni mogel priti, ker je velik ciklon prekinil vse prometne zveze ob morju. Ob dveh popoldne smo s štiriurno zamudo prišle v Fort Dauphine, kjer nas je čakalo veliko sestra s sestro vizitatorko.

Sedaj smo tukaj. V kratkem bodo prišle še tri sestre Španke. Potem se bomo skupno začele učiti malgaščino in izpopolnjevale v francoščini. Pravijo, da bo pouk trajal pol leta. Potem pa bomo lahko šle na teren, ali kot tu pravijo „dan la brousse“.

Beda je tu na jugu med Malgaščani resnično nepopisna. Evropejci žive svoje evropsko življenje. Misijonarji in zlasti sestre živimo zelo skromno. Razlika med severom in jugom je občutna, naj že v podnebju, naravnem bogastvu in v kulturi. Lazaristi in usmiljenke so se zagrizli v najtrši oreh.

Obljubim, da se bom javljala, zlasti ko bom že pri poslu; in seveda tudi prosila za pomoč! Zlasti za zdravila. Nisem si niti predstavljati mogla, da je takšna revščina tu. Videla sem bedo po južni Srbiji, ko

Misijonar Franc Buh CM v družbi novih slovenskih misijonark na Madagaskarju, na griču pred stolnico v mestu Tananarive

sem delovala v Peči. A tisto tam se s tem, kar je tu, sploh primerjati ne da...

Gospod FRANCI BUH CM pa je pet dni za tem pisal (23. II.) usmiljenki s. Prebilovi v Pariz:

Ves sem še srečen od snidenja s sestrami. Na letališče sem se po šesturni vožnji pricijazil do minute točno. Ob dveh ponoči sem šel zdoma in ob tričetrt na osmo sem na prostoru za parkiranje opazil dve sestri v belem: bili sta iz tananarivske bolnišnice in sta prišli čakati naše. Kar tekel sem noter in že so naše tri prihajale skozi carinske zapreke. Tako vesel sem bil, da sem jim tista dva dni bil lahko na uslugo. Korajže jim ni bilo treba dajati, saj so korajžne, vesele in pa tri so. Še meni, ki sem sam, ni dolgčas. Je preveč dela z učenjem jezika. Pa tudi tovariše imam med Francozi, ki so zame pravi bratje. Z njimi smo takoj po odhodu sester šli v hribe in „zavzeli“ Ankáratra, tretji najvišji vrh na otoku, 2638 metrov. Potem smo en dan preživeli ob vodi toplega jezera. Vse dni pod šotori, kuhinja v lastni režiji. Pravo skavtsko življenje: gore, čisti zrak in voda: trilogija, ki pomlaja. To so bile pustne počitnice, pet dni. Zdaj pa spet v delu, saj imamo le še tri mesce šole.

Nekaj več o tem snidenju, pa tudi o misijonskem področju samem, kjer bodo delale nove misijonarke, in o svojem študiju malgaščine piše isti misijonar iz Ambositre uredništvu KM 10. marca:

Tu bom do konca maja. Prve dni junija bova že s Česnikom skupaj. Pred dobrim tednom je bil pri meni in sva se precej pogovorila o našem misijonu. To vam je revščina! Ko je prišel tja, je dobil sobo brez okna, brez omare, z eno besedo brez vsega. Prostora je za tri. Slovenskih misijonarjev pa se obeta cela truma. Torej prva stvar — nova misijonska hiša! V tej zdaj se niti spati ne da. Silvo pravi, da si ne more predstavljati bolj revnega in zanemarjenega kraja, kot je Vangaindrano. Otroci umirajo kot muhe. Že ob treh zjutraj jih dobiš pod drevesi, da si nabe-rejo sadja, ker jih glad preganja. Ljudje pa od lakote, lenobe in vročine ponoči pojejo, podnevi spijo ali vsaj poležavajo. Vendar se pozna razlika med pogani in kristjani: le-ti so nekoliko bolj delavni (ali vsaj manj leni), boljše oblečeni, pazijo na snago v hišah in so zato tudi bolj zdravi. Torej, kakor vidite, se nam obeta izredno lepo delo...

Nadvse razveseljivo dejstvo je prihod (15. februarja) treh slovenskih sester iz Pariza. Mi smo imeli ravno pustne počitnice, tako sem jih šel lahko počakat na letališče v Tananarive. Soboto in nedeljo smo preživel skupaj, si ogledali Tananarive in okolico, obiskali sestre v tananarivski bolnišnici, v ponedeljek zjutraj pa sem jih spet peljal na letališče, kjer so se vkrcale v majhen avion proti Fort Dauphine. Tam se sedaj kuhajo.

Te dni pred veliko nočjo nas čas baše, ker bi nas jezuitje na vsak način radi pripravili na spovedovanje malgaških grešnikov. Tako res ne morem kaj daljšega napisati. Ko bom pa v Vangaindranu, upam, da bom bolj priden. Sicer vam je pa g. Silvo tudi že pisal in vam bo še. On je pesnik, pa tudi dober kuhar in gradbenik ter še polno dobrih lastnosti je najti na njem. Zato bo za pisarjenje kot nalašč. Pa tudi sestre naj se kdaj oglase. Spet pa ne kaže, da bi bili Katoliški misijoni posvečeni le Madagaskarju.

Dodajmo še poročilo misijonarja IVANA ŠTANTA CM, iz začetka februarja letos v Isoanali:

Prav lepo se vam zahvalim za pismo in ostalo! — Gospod Buh študira malgaščino v Ambositri, gospod Česnik pa v Vangaindrano. Malo si pišemo, ker ima vsak dosti dela, a v molitvah in v misli smo povezani. Tu v Isoanali sem še vedno kar sam in je dela res dosti. Saj ima kraj 1900 prebivavcev, moje misijonsko področje samo pa celo 18 tisoč! Treba je misliti na širjenje vere, na šole, na reveže, na zidanje... Človek pozabi pri tem na najosnovnejše družbene obveznosti in dolžnosti. Silno težko je najti čas za pisanje, in kadar se človek le pripravi k pisanju, nima volje in moči za to.

Oktober smo pričeli z zidanjem novega gobavskega naselja, bolje re-

Novi generalni superior Misijonske družbe (lazaristov), v belem talarju in s slamnikom na glavi, ki je skoraj po izvolitvi poletel na Madagaskar, kjer so ga slovesno sprejeli. Na sliki ga pozdravlja mestni župan.

čeno, smo blagoslovili temeljni kamen in zdaj dovažamo gradivo; zidati pa bomo v pravem pomenu začeli šele marca, ko se nehajo deževni meseci.

Pred božičem me je v levo nogo zgrabil tromboflebitis. Zdaj se mi zdravje boljša, a še ne smem veliko hoditi. Molite zame, da mi Bog ohrani zdravje, če je to dušam v prid!

Zelo priporočamo misijonskim prijateljem malgaške slovenske misijonarje, ki jih je zdaj na otoku v najtežjih razmerah že kar lepo število: dva duhovnika lazarista — g. Štanta in g. Buh; svetni duhovnik g. Silvo Česnik, pa pet usmiljenk: s. Mrhar, s. Šeme in te tri, o katerih zgoraj poročamo. Veliko molimo zanje, zlasti za novodošle, da se čim bolj privadijo nemajhnim žrtvam, zdaj študija jezika, pa bližnjemu delovanju; mislimo pa tudi na izdatno gmočno pomoč, saj je njihov delokrog sredi nepojmljive revščine in zaostalosti, kakor razberemo posebno iz Česnikovega pisma, pa že prej tudi iz poročil misijonarja Štante, ki gradi gobavcem kar celo naselje, poleg rednega drugega dela sredi številne in vedno rastoče duhovne družine.

PO MISIJONSKEM SVETU

AFERA FERRER se je srečno končala. španski misijonar Ferrer je s socialnim delom vzbudil pozornost indijske javnosti. Ker je z obsežnim in velikopoteznim delom pritegnil mase revnih ljudi, je nastal spor med nacionalno razporeženimi fanatičnimi skupami in indijsko vlado. Očitke skrajnežev je bil, da s socialnim delom misijonar „sili“ k spreobračanju. Očitke je vlada zavrgla in je stvar prišla celo pred parlament. A miru ni bilo. Moral je zapustiti državo. Misijonar seveda tudi ni miroval. Svetovno časopisje se je razpisovalo o tem primeru in vedno bolj so se oglašali tudi v Indiji sami protesti proti takemu dejanju. In končno je država Maharastra dala dcvoljenje, da se misijonar vrne in nadaljuje s svojim delom.

V SUDANU še ni konca preganjanja črncev. Kljub ugodnim izjavam Sadik el Mahdija na jugu ni bistvenih sprememb. Na severu je med 8 milijoni prebivalcev le 30.000 katoličanov. Med njimi je sicer 70 misijonarjev in 140 misijonskih sester, a oznanjevanje evangelija jim je skoro zabranjeno in stalno so pod policijskim nadzorstvom. Na jug smejo redko in seveda so tudi nadzorovani. Tam pa je med 4 milijoni prebivalcev okoli pol milijona katoličanov.

Na stotisoče jih je pomrlo, na stotisoče jih je v begunstvu, kar jih je ostalo doma, žive v stalnem strahu. Od 60 misijonskih postaj na jugu jih je ostalo le pet, vse druge so porušene in zapuščene. In za vse delo je tam le 15 duhovnikov in nekaj mangle sester. Kakor za Biafro tudi za pokolje v Sudanu Sovjetska zveza pošilja orožje. Za nas je to vprašanje Sudana toliko bolj važno, ker je na tem ozemlju začel z misijonskim delom naš Knoblehar s svojimi sodelavci.

DRUŽBA MATERE TEREZIJE, znane Albanke, ki že desetletja misijonari v Indiji, se širi. Na Cejlonu že deset let ne dobe vstopa tuji misijonarji. Mati Terezija je bila povabljena, od vlade prisrčno sprejeta in naprošena, da ustanovi svojo postojanko na Cejlonu. Obljubili so ji vizum za vstop njenim sestram. Vabijo jo v Južno Ameriko, vabijo, da bi ustanovila postojanko med domorodci v Avstraliji. Ta — brez dvoma sveta žena je z nesebičnim karitativnim delom pridobila naklonjenost novi indijski misijonski družbi, ki jo je sama ustanovila in je še njena voditeljica, kot je nekoč razorožila najbolj nasprotujoče si skupine Rozalija Randue, usmiljenka, znana iz francoske revolucije. To je moč evangelijske ljubezni.

DRUGA STRAN VIETNAMA ali resnice o Vietnamu je tudi važna. V vojnem metežu zelo trpe misijonske postojanke, ne le v Južnem Vietnamu, tudi v Severnem; a o tem se malo poroča. Prav odkrito pa je frančiškanski misijonar Nguyen--ba-Duongh poročal v Nemčijo svojemu sobratu tole: „Četudi bombardiranje Amerikancev včasih sloni na napačnih informacijah, je vendarle graje vredno, ker preveč lahkomišlno napadajo katoliške cerkve in bolnice. Ne gojim nobenega sovraštva do njih, saj mi to evangelij prepoveduje, toda s svojimi rojaki vred obsojam kruto ravnanje Amerikancev. V provinci Kvang Binh ni nobena cerkev več ostala cela. Tamkajšnji duhovniki morejo masevati le pod zemljo. Od najlepše cerkve v Vietnamu, cerkve v Iau-Ram ni ostalo nič. Posebno grobi so bili napadi na samostane redovnic, na škofijo in obe semenišči.“

AFRIŠKIH BEGUNCEV je po poročilu OZN trenutno 850.000. Večina živi v Kongu, kjer jih je 350 tisoč iz Angole, 40 tisoč iz Sudana in 24.000 iz Ruande. In v Kongu so se begunci tudi najboljše znašli. Kar 80 odstotkov jih je zaposlenih in le 70 tisoč beguncev zavisi od tuje pomoči. Slabše je v drugih begunskih taboriščih, posebno slabo se godi sudanskim beguncem.

RWANDA-BURUNDI je najbolj cvetoč misijon v Afriki, a ustvarja probleme, ki so jih živo opisali škofje na svoji škofovski konferenci lani. Posebnost obeh dežel je za afriško celino izredno gosta naseljenost in verska pripadnost prebivalstva. Površinsko ne ravno obsežni, štejeta vendar skupno nad 6 milijonov prebivalcev, kar predstavlja za Afriko nenačakovano gostoto 120 prebivalcev na 1

kvadratni kilometer. Misijonski uspehi zadnjih petdesetih let so bili nad vse ugodni, kar priča zelo visok odstotek spreobrnjencev, ne moremo mirundi in 53 za Rwando. Če je ta ugotovitev za nas zelo razveseljiva, je pa tudi vsakomur jasno, da predstavlja za osem škofij Rwande in Burundija težke zahteve po zadostnem številu misijonarjev in nujnih finančnih sredstvih. Kajti ob dejstvu, ko ugotavljamo pri nas zelo visok odstotek spreobrnjencev, ne moremo mimo resnice, da se prišteva tukajšnje prebivalstvo med one na svetu, kjer je letni dohodek na osebo med najnižjimi. Zato je razumljivo, da ne moremo drugače, kot da računamo edino na pomoč od zunaj. V naših škofijah je vpliv Cerkve velik in verniki mnogo pričakujejo od nje, zato so njene naloge ogromne. — V pastoralnem oziru: Stojimo pred množico kristjanov, kateri stradajo duhovne hrane, in nič manjšim številom nekristjanov, ki želijo biti krščeni. Hočemo vam pokazati s številkami, da nam je z razpolagajočimi sredstvi nemogoče zadostiti potrebam apostolata. Tudi ne moremo zajamčiti duhovnikom, redovnikom in redovnicam ter zlasti ne našim katehistom ugodnih življenjskih pogojev in primerne plače. Ni nam mogoče za rastoče število kristjanov oskrbeti dovolj cerkva, župnišč in tam potrebnih prostorov, šol in katehumeratov za nevpripraglene katehume. Vsi nujni pastoralni podvigi, kot ustanavljanje novih župnij ali podružnic, potrebnih samostanov ali pa prostorov za mladinske organizacije, zadevajo na nerešljive finančne probleme. Škofije Rwande in Burundija so v resnici revne. Nekoč nam je bila kolonialna oblast v izdatno oporo, posebno v gradnji potrebnih stavb. Sedaj se vladajoči komaj nastalih novih držav sami nahajajo ob težkih pro-

računskih problemih in je zato njih pomoč Cerkvi močno okrnjena. Od druge strani je doprinos vernikov ostal neznaten, medtem ko življenjski stroški ne nehajo naraščati. Na vsak način, tukajšnje prebivavstvo nima več, kot kar je za njih obstanek nujno potrebno in nam ri jasno, kako naj bi od njih pričakovali več kot to, kar že prispevajo. Cerkvene nabirke so znašale v letu 1966 za vseh osem škofij skupaj 136.000 dolarjev, kar je povprečno 0.055 dol. na osebo. Toda že samo vzdrževanje katehistov nas stane 90.000 dolarjev več.

Plače katehistov so sedaj očitno prenizke, povprečno 37 dol. letno. Dostojni, njim primerni prejemki bi morali dosežati 200 dolarjev letno, koli-

kor znaša plača nediplomiranega učitelja zasebnih šol.

Poleg cerkvenih nabirk prejemajo škofije redno ali izredno podporo od papeških misijonskih ustanov in drugih misijonskih organizacij. Nadaljne prejemke predstavljajo zlasti misijonski darovi in dohodki manjših škofijskih gospodarskih podjetij. V letu 1965 je bilo povprečno 100 tisoč dol. dohodkov na škofijo. V istem letu so znašali redni stroški 170 tisoč dolarjev na škofijo, torej povprečni primanjkljaj 70.000 dolarjev na posamezno škofijo.

Take razmere silijo škofo k prosjačenju in tako porabljeni čas za podvige, kateri nimajo nič skupnega z njihovim poslanstvom pastirjev duš.

„Missa solemnis“ na Japonskem. Mašo je uglasbil domačin na osnovi pettonskega sistema.

M I S I J O N S K I D A R O V I

ZA MISIJONSKI KOLEGIJ

Združene države in Kanada (v dolarjih): N. N., Kanada, 500; Baragov misijonski krožek pri Mariji Pomagaj v Torontu, 55; Sonja Kregar, New York 25; Janez in Jožefa Šuštaršič, Hamilton, 20; Jože in Tončka Kastelic, Toronto, 100 dolarjev.

Argentina (v pesih): Vzdrževalna bogoslovca Baragovega misijonišča, N. N., Buenos Aires, 20.000. Marija Bajželj, 200; prof. Franc Novak, Cinco Saltos, 5000; družina Avguštin v spomin pokojnega očeta, 2000; N. N., Slovenska vas, 2000; Gorjup Janez, Ezeiza, 5000; N. N., Slovenska vas, 2000 pesov.

Avstralija: N. N., 200 avstralskih dolarjev.

Koroška: Vinko Zaletel, 13 dolarjev.

ZA JUŽNOAMERIŠKO BARAGOVO ZVEZO

Za Baragov vestnik: N. N., družbenica, 2000 lir; N. N., Gabrje, 8000 lir. Za Baragovo beatifikacijo: N. N., Gabrje, 2000 lir; N. N., v zahvalo za prejeto milost, 10.000 lir; K. C., 5000 lir.

ZA KRST POGANSKIH OTROK

Po Mariji družbi v Rojanu, Trst: Na imena Blaž, Marija Goretti, Terezija Deteta Jezusa, Tatjana, Frančiška, Ana, Ljudmila, Marija, Terezika, Frančišek, Stanislav, Alojzij, Ciril, Metod po 500 lir za vsakega; na ime Marija Caminades, 1000 lir.

V SKLAD VSEH SLOVENSКИH MISIJONARJEV

Avstrija: Č.g. Janez Hafner, Graz, 500 šilingov; iz nabirke Treh Kraljev na Koroškem, po Katoliškem delovnem odboru, 2.358,20 dolarjev.

Argentina (v pesih): Tršan Janez,

Boulogne sur Mer, 100; Muhič Jože, Tucumán, 1000; Frančiška Muhič, Tucumán, 500; prof. Franc Novak, Cinco Saltos, Río Negro, 5000. Elsa y Santi Belli, Cinco Saltos, Río Negro, 10.000; č.g. Alojzij Košmerlj, 10.000; N. N., Don Bosco, 1000; č.g. Boris Koman, Mar del Plata, 3100; Štefe Alojzija, R. Mejía, 1000; nabirka po maši na praznik Treh kraljev v Mendoza, 5800; Bajda Jože, Mendoza, 200.

Italija (v lirah): po čč. sestrah Čud. svetinje v Gorici, 500; Misijonski krožek Mar. družbe v Rojanu, 35 tisoč; družina Simčič, Trst, 4000; Masetti Fanica, 7500. ga. Meola, 1000; N. N., 1000; Marija Simčič, 7000.

Francija (v novih frankih): N. N., Tuquegneux, 100.

Kanada: Cilka Pleško, 10 kan. dol. N. N., dobrotnik s poti, 150 ND.

ZA POSAMEZNE MISIJONARJE

Za slovenski misijon na Madagaskarju, N. N., Luján, 5000 arg. pesov; za o. Jožeta Cukale SJ, Indija, Tone Japelj, 5000 pesov in Vinko Zaletel, Koroška, 20 dolarjev; isti naslednjim misijonarjem: o. Stanku Poderžaju, Indija, 20 dol.; Magdalení Kajnc, Indija, 10 dol.; Ante Gabriću, Indija, 10 dol.; Rafaelu Mrzelu, Filipini, 20 dol.; Stanku Pavlini SDB v Hong Kongu, 15 dol.; o. Vladimirju Kosu DJ, Tokio, 10 dolarjev.

ZA MISIJONE

Francija (v novih frankih): Ga. Vončina, 30; Julka Durn, 10.

Argentina (v pesih): N. N., San Justo, 1000. N. N., ob smrti Martina Fajfarja, 3000; N. N., dobrotniki s poti, 250 ND.

VSEM ZA VSE TISOČKRAT

BOG POVRNI!

300 DOSMRJNIH NAROČNIN KATOLIŠKIH MISIJONOV v pomoč Misijonskemu kolegiju Baragovega misijonišča

Zadnja objava dosmrtnih naročnin v aprilski številki, (ki je bila dotiskana že konec januarja zaradi potovanja sodelavca pri uredništvu), je zapisala doslej 190 novih naročnikov „dosmrtnikov“. Z današnjo objavo prvič prestopimo število 200 s 15 novimi dosmrtnimi naročninami, tako da ob 205 do sedaj javljenih pogumno gledamo v visoki, a že bližji cilj pred seboj: 300 dosmrtnih naročnin v gornji namen. Z nami se tega gotovo vesele vsi naši prijatelji, še posebno tisti, ki so doprinesli svoj delež k temu lepemu dosedanemu uspehu.

Naše veselje je toliko večje, ker je to pot večina prijavljenih *iz vrst naročnikov v Slovenskem Primorju*, in sicer kar 11! 7 iz goriškega poverjenišтва, 4 pa iz poverjenišтва Marijine družbe na Via Risorta v Trstu. Tako ima zdaj slovenska misijonska skupnost na državnem ozemlju Italije že 22 v okviru te akcije prijavljenih dosmrtnih naročnikov. Ker je bil zanjo postavljen ideal 50, jih manjka le še 28, se pravi, da je dosežena skoraj polovica celote. Primorskim rojakom čestitamo in se jim zahvalimo za to že tradicionalno, vedno znova potrjeno misijonsko sodelovanje ter jim želimo, da do konca tega letnika skušajo ideal doseči, če le mogoče!

Poleg teh primorskih priglašencev sta se javila še dva iz Argentine, eden iz Francije, eden pa iz Čile. Argentina se je z dvema novima spet za korak približala cilju 70 dosmrtnikov, saj jih ima zdaj že 54! *Pozivamo in prav lepo prosimo zlasti slovenske duhovnike naročnike KM, da se še mnogi pridružijo že številnim od njih, ki so se že priglasili in s tem podprli edino slovensko ustanovo za vzgojo misijonskih poklicev Misijonski kolegij Baragovega misijonišča*, saj dobro vedo, kako težak je boj za duhovniške poklice sploh, posebno v emigraciji; kaj šele za misijonske!

Imena novih dosmrtnih naročnikov so tale:

Ignacij Glinšek, Slovenska vas, Argentina; častite sestre iz bolnišnice Miraflores v Punta Arenas, Čile; č.g. Tone Dejak, Francija; prof. Franc Novak, Cinco Saltos, Río Negro, Argentina. S Primorskega: Fani Brezovšček, Ani Vižintin, David Cej, Marijan Hrovat, Francka Jerončič, Marija Zigon, Marija Orel — vsi z Goriškega; pa Marija Perhauc, Felicita Vodopivec, Angela Sana in Josipina Crasso, vse iz Trsta.

Tisočkrat vam Bog plačaj, blage duše, za ta dokaz misijonske solidarnosti!

Zdaj pa se obračamo *s skromno in vljudno prošnjo* na vse, ki so med to našo akcijo prijavili svoje dosmrtno naročništvo, pa celotnega zneska še niso plačali. To je predvsem 11 prijaviteljev iz Argentine, od katerih

NAROČNINA ZA LETO 1968: V Argentini in sosednih deželah: navadna 900 pesov, pod-
porni 2000; dosmrtna 10.000. V ZD in Kanadi: 3 (6, 50) dolarjev; v Italiji: 1600
(3200, 25.000) Lir; v Avstriji 60 (120, 1000) šilingov; v Franciji 12 (24, 180) NF;
v Angliji 1 1/4 (2 in pol, 18) funtov; v Avstraliji 3 (6, 45) dolarjev.

Argentina: Baragovo misijonišče, Loubet 4029, Remedios de Escalada, prov. Buenos Aires.
— Dušnopastirska pisarna, Ramón L. Falcón 4158, Buenos Aires.

Kanada: Župnija Marije Pomagaj: 611 Manning Ave, Toronto 4, Ont. Za Ontario (razen Port Arthurja) in za Quebec: Rev. Andrej Prebil CM, istotam. Za Montreal in okolico: Rev. Stanislav Boljka CM, 405 Marie Anne East, Montreal, P. Q. Za Port Arthur (Ontario) in za vsa ostala srednjo in zapadno Kanado: Rev. Jože Mejač CM, 95 MacDonald Ave, Winnipeg 2, Man.

Trat. Oddajati na naslov: Marijina družba, Via Risorta 3.

Avstrija: B. Seelsorgeamt, Viktringer Ring 26, Klagenfurt. Rev. Miklavčič Anton, Spittal
a/Drau, Kapellengasse 15. Kärnten.

Australija: Slovenske sestre, 4 Camaron Court, KEW, Vic. 3101, Australia

upamo prejeti manjkajočo vsoto 67.000 pesov; potem pa 4 prijavljeni iz dolarske dežele, ki bi morali plačati še 109 dolarjev. Vsega skupaj nekaj čez 100.000 pesov, kar je vsota, s katero se lahko krije kar lep račun s kupa njih, ki še čakajo na poravnavo od gradnje Misijonskega kolegija. Morda bodo posamezniki v bližnji bodočnosti lahko naklonili svoj delež ali vsaj del, ne da bi se jim preveč poznalo; nam bi pa takšna injekcija zelo prav prišla! *Se lepo priporočimo!*

Dežela	Število naročn.	Zaželenе dosmrtnе naročnine	Plačane dosmrtnе naročnine	Dežela	Število naročn.	Zaželenе dosmrtnе naročnine	Plačane dosmrtnе naročnine
Argentina	437	70	54	Francija	53	9	3
ZDA	398	65	44	Anglija	41	7	—
Avstrija	306	50	14	J. Amerika			
Italija	313	50	22	(ostala)	34	5	3
Kanada	288	47	54	Nemčija	16	1	3
Avstralija	77	13	7	Evropa (ostalo)	15	3	1

SKUPAJ 205 dosmrtnikov!

Že od vsega začetka Cerkve so se Kristusovi učenci trudili, da bi ljudi spreobračali k priznavanju Kristusa kot Gospoda ne s prisiljevanjem niti ne z evangelija nevrednimi prijemi, temveč v prvi vrsti z močjo božje besede. Vsem so srčno oznanjevali sklep odrešenika Boga, ki hoče, „da bi se vsi ljudje zveličali in prišli k spoznanju resnice“, obenem pa so do slabotnih, čeprav so ti živeli v zmoti, imeli spoštovanje. Evangeljski resnici zvesta Cerkev hodi torej po poti Kristusa in apostolov.

Misijonski odlok

Correo Argentino Suc. 37	FRANQUEO PAGADO Concesión N° 3143
	TARIFA REDUCIDA Concesión N° 5612

Registro de la Prop. Int. N° 977.679
Director responsable, Lenček Ladislav
Domicilio legal, Cochabamba 1467.
Buenos Aires